

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **E. K., nar. X.**, státní příslušnost G.
bytem P.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 7. 2019 č. j. OAM-107/ZA-ZA11-ZA21-2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů v řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-107/ZA-ZA11-ZA21-2019 ze dne 18. 7. 2019, kterým bylo rozhodnuto o žádosti žalobce tak, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

II. Žalobní body

- 2. Žalobce v žalobě obecně namítal, že byl zkrácen na svých právech účastníka řízení, žalobní body vymezil odkazem na zákonná ustanovení a jejich citaci. Namítal porušení § 3, § 50

odst. 2, 3, 4, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), též porušení § 12, 14 a 14a zákona o azylu. Žalovaný zejména nezjistil řádně skutkový stav, když nepřihlédl ke všem rozhodným skutkovým okolnostem, rozhodnutí pak nevyplývá ze shromážděných podkladů. Žalobce se obává pronásledování ze strany soukromých osob, a to manžela své přítelkyně, který vyhrožuje žalobci i přítelkyni zabitím, policejní orgány v Gruzii jim přitom nepomohou. Navrhl napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný s žalobou nesouhlasil, žádost žalobce byla řádně posouzena, žalobcem tvrzené důvody žádosti byly přezkoumány a zhodnoceny. Námitky jsou pouze v rovině obecného nesouhlasu s rozhodnutím žalovaného, za takové situace nelze uzavřít, že by provedené dokazování bylo nedostatečné. Žalovaný shromáždil dostatečné a aktuální podklady pro rozhodnutí. Gruzie byla zařazena ke dni 23. 3. 2019 do seznamu bezpečných zemí, vyjma Abcházie a Jižní Osetie. V podrobnostech odkázal na odůvodnění rozhodnutí.

IV. Obsah správního spisu

4. Ze správního spisu byly zjištěny tyto podstatné okolnosti: Žalobce dne 31. 1. 2019 podal v Příjímacím středisku cizinců Zastávka žádost o udělení mezinárodní ochrany. V poskytnutí údajů žádosti uvedl, že do České republiky dorazil v prosinci autobusem, předtím pobýval 1 měsíc v Německu. Důvodem jeho žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany byla skutečnost, že manžel jeho přítelkyně vyhrožuje žalobci i přítelkyni zabitím kvůli tomu, že se přítelkyně chce s manželem rozvést. Jiné důvody neměl. Není členem žádné politické strany, ani se politicky neangažuje. Je ženatý, má dvě zletilé děti, všichni žijí v Gruzii, s manželkou není v kontaktu. Přítelkyně se jmenuje N. J. a také žádá v České republice o mezinárodní ochranu. V protokolu o pohovoru ze dne 31. 1. 2019 pak upřesnil, že nejprve odjel do Německa za kamarády, do České republiky pak odcestovali, protože zde jeho přítelkyně má kamarádku. V Německu o azyl žádat nechtěl, neboť se mu tato země nelíbí. Nevěděl, jak jinak zlegalizovat pobyt a nezvládl by to finančně. Manžel přítelkyni vyhrožoval kvůli rozvodu slovně, nenapadl ji fyzicky. Přítelkyně se neobrátila s žádostí o pomoc na státní orgány, neboť si záležitost chtěla vyřešit sama. Žalobci měl manžel přítelkyně dvakrát volat a též vyhrožovat zabitím, osobně se nikdy nesetkali. Na policii se neobrátili, neboť ta nic nevyřeší, čekali, zda se situace neuklidní a manžel ohledně rozvodu nezmění názor. Žalobce má za to, že problém by nevyřešilo přestěhování v rámci Gruzie, neboť tam by za nimi manžel mohl přijet. Jiné problémy ve vlasti neměl, a to ani s policií a státními orgány.
5. Žalovaný žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, neboť po zhodnocení důvodů tvrzených žalobcem a provedeném dokazování neshledal pro udělení mezinárodní ochrany podmínky. Žalovaný v rozhodnutí vysvětlil, že pokud měl žalobce obavy z jednání soukromých osob, měl využít právní prostředky, které mu dává země původu. Podle Informace MZV ČR, č. j. 123496/2017-LPTP Gruzie z 2. 1. 2018 se v Gruzii lze obrátit na policii v případě, že se občané cítí být poškozeni trestnou činností, vyšetřování probíhá standardně. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudky

Nejvyššího správního soudu (č. j. 3 Azs 22/2004 ze dne 10. 3. 2004 a č. j. 4 Azs 160/2004 ze dne 13. 9. 2004), podle této judikatury obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby nejsou bez dalšího důvodem pro udělení azylu, tím spíše, v situaci, kdy politický systém v zemi původu dává možnost domáhat se ochrany u státních orgánů.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

6. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.
7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Podle § 12 zákona o azylu azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
9. Podle § 14a zákona o azylu doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
10. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.
11. Pokud jde o obecné námitky žalobce (že jako účastník byl zkrácen na svých právech účastníka řízení, že žalovaný nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem, neopatřil si dostatek

podkladů a nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu, rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, rozhodnutí okolnostem daného případu neodpovídá, chybí individualizace, žalovaný nepřihlédl ke všem okolnostem, chybí úvahy žalovaného, chybí vazba mezi podklady a rozhodnutím), tyto nelze považovat za řádně uplatněný a přezkoumatelný žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť dle ustálené judikatury (například rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005 – 58) „*jím (žalobním bodem) je konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z něhož plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným, popisem. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.“ V návaznosti na posledně citované rozhodnutí Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 18. 4. 2018 č. j. 10 Azs 65/2017 - 83 shledal, že „*obecná výtka, že žalovaný nepostupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, nezjistil všechny rozhodné okolnosti a nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, nepřihlížel pečlivě ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo, neprovedl potřebné důkazy, nedostatečně odůvodnil, jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů a výkladu ustanovení zákona o azylu, čímž měl porušit § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu a § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu, neobstojí ani jako tzv. zárodek žalobního bodu. Žaloba se totiž omezuje na pouhou citaci ustanovení správního řádu a zákona o azylu, aniž by citovaná ustanovení alespoň v minimální míře spojila s popisem skutkového děje, eventuálně jinak v minimální míře žalobu individualizovala [...]. Takto formulovanou žalobu by mohl podat jakýkoliv žalobce ve věcech mezinárodní ochrany.“**

12. Z žaloby je však zřejmé, že žalobce nesouhlasí s tím, jak žalovaný rozhodl, a domnívá se, že jím tvrzené skutečnosti (strach z vyhrožování od manžela přítelkyně žalobce) přiznání mezinárodní ochrany odůvodňují. Soud v rámci tohoto žalobního bodu rozhodnutí žalovaného přezkoumal.
13. Žalobce ve správním řízení uvedl, že manžel jeho přítelkyně vyhrožuje žalobci i přítelkyni zabitím kvůli tomu, že se přítelkyně chce s manželem rozvést. Jiné problémy ve vlasti neměl, a to ani s policií a státními orgány. Není členem žádné politické strany, ani se politicky neangažuje. Již ze samotných tvrzení žalobce je zřejmé, že tyto skutečnosti nenaplní podmínky § 12 zákona o azylu. Žádné takové důvody tvrzeny nebyly, ani v průběhu správního řízení nevyplynuly. Problémy s manželem přítelkyně s taxativně vyjmenovanými důvody v § 12 zákona o azylu nijak nesouvisí.

14. Ve vztahu k neudělení azylu dle § 13 (azyl za účelem sloučení rodiny) a dle § 14 zákona o azylu (azyl z humanitárního důvodu) žalobce v žalobě žádné konkrétní námitky neuplatnil. Soud proto po provedeném přezkumném řízení v obecné rovině konstatuje, že rozhodnutí žalovaného i v tomto směru považuje za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné. Pro úplnost soud konstatuje, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok, jeho udělení je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Pokud žalovaný odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální, ekonomické situace, zdravotního stavu a věku žalobce neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud považuje učiněný závěr za správný.
15. Soud dále zvažoval, zda byly naplněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu, když doplňková ochrana počítá s dostatečně intenzivní újmou i z důvodů jiných než jsou ty, na jejichž základě lze udělit azyl. I pro udělení doplňkové ochrany je však nutný prvek „selhání vnitrostátní ochrany“, neboť tento prvek je pro azyl i doplňkovou ochranu společný. Původcem vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu může být tedy soukromá osoba jen za určitých okolností, kdy lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmou. Žalobce by se tedy nejprve musel pokusit tento nastalý stav řešit v zemi původu, až ve chvíli, kdy by se prokázala neochota nebo neschopnost státních orgánů jednat a ochránit žalobce, mohlo by se jednat o azylově-relevantní důvod. Kromě judikatury uvedené žalovaným lze odkázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 151/2015 - 36 ze dne 30. 9. 2015, podle kterého u soukromých osob jako původců pronásledování musí přistoupit k samotnému pronásledování také záměrná nečinnost státních orgánů či jejich neschopnost poskytovat ochranu před původci pronásledování. Dále Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 1. 11. 2007 č. j. 7 Azs 65/2007 - 47: *„Turzené obavy z vyhrožování ze strany soukromých osob, třeba i odůvodněné, by se mohly stát důvodem pro udělení azylu pouze tehdy, pokud by státní orgány země původu takové ohrožení podporovaly, organizovaly, záměrně trpěly, apod. Případná nižší efektivita takové ochrany v konkrétních podmínkách v dané zemi však ještě nečiní z takového ohrožení pronásledování, a tedy ani azylový důvod.“* Dále srovnej též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2004, č. j. 7 Azs 38/2003 - 37, podle něhož za pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu je nutno považovat pouze takové ohrožení života či svobody, které je trpěné, podporované či prováděné státní mocí. O pronásledování dokonce nejde ani tam, kde možnosti státních orgánů nejsou dostatečné a jejich opatření nemají trvalý a stoprocentní efekt (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 5. 1996, č. j. 6 A 571/94 - 25). Žalobce ani jeho přítelkyně vyhrožování policii nenahlásili, zdůvodnění bylo velmi vágní, tj. že jim policejní orgány nepomohou, přítelkyně si věc chtěla vyřešit sama. Žalobce své přesvědčení o tom, že by policie nepomohla, neopíral o žádná fakta. Z informací opatřených žalovaným nevyplývá, že by státní orgány v Gruzii v obecném měřítku selhávaly v poskytování ochrany před násilnou trestnou činností, z Informace MZV ČR, č. j. 123496/2017-LPTP Gruzie z 2. 1. 2018 se podává, že nelze říci, že by byla

efektivita policejního vyšetřování nižší (či vyšší) v porovnání se zeměmi EU, lze též podat stížnost na policii Generální inspekci policie.

16. V řízení pak nebyly zjištěny žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti, žalovaný se vypořádal i s neexistencí hrozby v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, když mj. přílehlavě poukázal na čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a související judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, podle které pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení předmětného článku. Žalobce je státním občanem Gruzie, kterou Česká republika v souladu s § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, považuje s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie za bezpečnou zemi původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Nelze dospět k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu.
17. Městský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný rovněž řádně a přezkoumatelně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu), pochybení soud neshledal ani v případě opatření podkladů pro vydání rozhodnutí a jejich hodnocení (§ 50 a 52 správního řádu).
18. Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými a žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
19. Výrok o náhradě nákladů v řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 13. května 2021

JUDr. Lenka Loudová v. r.
samosoudkyně